

Krav der finansielt set vil blive stillet til Staten og hvilke til Kommunerne, er Spørgsmaalet rede til Løsning, men heller ikke før.

Som en midlertidig Hjælp kan jeg altsaa henvise til, hvad der ogsaa blev udtalt af det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen), at der rundt omkring i Kommunerne er en tydelig Tendens til at bringe disse Enker og Børn bort fra Fattigvæsenet over til Hjelpekasserne, og derfor maa vi søge at finde et Middel til, om fornødent, at udstyre Hjelpekasserne saaledes, at de ogsaa kunne magte denne Opgave. Den højtærede Indenrigsminister har lovet os disse Oplysninger. Jeg tror, vi maa være ham taknemmelige for, at han af eget Initiativ har søgt at fremskaffe dem. Det vil i alt Fald fremskynde Udvalgets Arbejde.

Flere ærede Medlemmer have sagt, at paa nærværende Tidspunkt var det ikke muligt at tage endelig Stilling til Sagen. Jeg vil ogsaa forvare mig imod at have sagt, at Spørgsmaalet ubetinget skal løses ad Forsikringsvejen. Jeg vil have dette Spørgsmaal undersøgt, og saa længe jeg ikke bliver overbevist om det modsatte, vil jeg finde, at det er den rigtige Vej at gaa. Men jeg indrømmer, at selv om man vælger den Vej, vil det tage Tid, inden man naar at faa den fornødne Hjælp, og til den Tid vil jeg, og mit Parti med mig, være villig til at yde Hjælpen paa anden Maade.

Carl Hansen: Det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen) bragte en Meddelelse om, at det var kommet ham for Øre, at en Enke, da hun var i Trang, havde udtalt, at det havde været heldigere, om hun havde ladet være at gifte sig, for saa havde hun faaet bedre Hjælp til sine Børn. Det er en Udtalelse, som det ærede Medlem synes at have hørt lidt sent, vi andre have hørt den før, men derfor bør den ikke være ringere i sin Virkning. Den er fremsat tidligere her i Salen, blandt andet af det ærede Medlem fra Skanderborg (H. Rasmussen), der i Fjor var Ordfører for det tilsvarende Lovforslag. Men selv om man sikkert maa gaa ud fra, at kun yderst faa Enker have Anledning til at — og, selv om de havde Anledning dertil, vilde — udtale sig saaledes, er der dog en stor Sandhed deri, nemlig den Omstændighed, at da vi, i 1908 var det vist, vedtog Loven om enligstillede Kvinders Børn — jeg husker ikke Titelen, vi kende den alle — stillede vi ugifte Kvinders Børn og derved de ugifte Kvinder bedre end

de gifte Kvinder og deres Børn i Trangs-tilfælde. Udtryk for en Erkendelse heraf blev allerede fremsat den Gang, Loven blev vedtaget, og det er stadig gaet igen ved senere Forhandlinger, hvor man overhovedet har strejft dette Spørgsmaal.

Det er den Sandhed, der ligger i den Udtalelse, som det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds sigtede til. Det er ogsaa denne Erkendelse — ved Siden af Erkendelsen af, at de nødlidende Enker fortrinsvis have Krav paa, at man ser med Velvillie paa dem og stræber at yde dem Hjælp —, der har bevirket, at man fra alle Sider har talt velvilligt om de Forslag, der svare til det foreliggende, naar de have været fremsatte. Men een Ting er vis, og det er, at det ikke er nok at udtale sig med Velvillie om en foreliggende Sag. Saa længe man bliver ved Udtalelserne alene, hjælper man ingen. Men jeg tror, man ogsaa kan gaa ud fra, at bag disse Udtalelser, som ere faldne ved tidligere Lejligheder, staar der en alvorlig Evne til at gøre, hvad man formaar, for at rette det, der er skævt paa det foreliggende Omraade. Jeg peger saaledes paa den Udtalelse, der ved Finanslovens første Behandling blev fremsat af mit Partis Ordfører, det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), om, at selv om vi befandt os i en Periode, hvor vi maatte tage meget strenge Hensyn til de økonomiske Forhold, var dette et Spørgsmaal, som ikke burde og ikke maatte være afhængigt deraf.

Ved Siden af denne Erkendelse er det erkendt fra alle Sider, i Virkeligheden ogsaa af Socialdemokratiet, at man kan ikke uden videre lovgive paa et saa omfattende Omraade, der maa gaa meget omfattende Undersøgelser forud. Socialdemokraternes Ordfører i Fjor erkendte det overfor den daværende Indenrigsminister, som med Nødvendighed maatte kræve Tid til Undersøgelse og Overvejelse, før han gik ind paa et Lovforslag som det foreliggende, eller før han fremsatte et Lovforslag af lignende eller tilsvarende Indhold. Jeg tror, at denne Erkendelse ogsaa har været fremme hos de ærede Forslagsstillere, og den er sikkert berettiget.

Det kan godt være, at tilsyneladende er man kommen ret vidt ved de Oplysninger, som den højtærede Indenrigsminister før fremsatte, men Spørgsmaalet rækker i Virkeligheden betydeligt videre, end man er tilbøjelig til at antage. I den Henseende er jeg nemlig ikke enig med det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds, at den Omstændighed, at Lovforslaget indskrænker sig til Enkernes Børn alene, skulde